

Сега отново
слънце е залъло
земята и просторитѣ надъ насъ. . .
Другарко,
влюбенъ съмъ въ свѣта — не затова ли,
че въ тебѣ
съмъ безнадежно влюбенъ азъ? . . .

ПИСМО ДО ЛЮБИМАТА

Ти, любима моя, си далече
и не знаешъ, че въвъ този часъ
тихата примъкнала се вечерь
може би, ще ни разлъчи насъ. . .

Мила, презъ тъмата напластена
азъ не виждамъ те въвъ този часъ. . .
Друга дойде съ вечерята при мене.
Какъ? Защо? Незнамъ самия азъ.

Съ много странность е свѣта обгърнатъ.
Днесъ по-инакъ залъзътъ цвѣтъ,
затова че топло ѝ отвърнахъ,
щомъ погледна ме случайно тя.

Да укривамъ и не бихъ се силилъ,
че случайно, безъ любовенъ грѣхъ,
въ тази вечерь назовахъ азъ мила,
азъ любима
друга назовахъ. . .

И въ часа, когато като рана
тебѣ съмненията те горятъ,
менъ такъвъ голѣмъ и многостраненъ
кой знай що изглежда ми свѣтътъ.